

Zygmunt Dolczewski

Janusz Powidzki (1913-1992) : [nekrolog]

Ochrona Zabytków 52/3 (206), 364

1999

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

JANUSZ POWIDZKI (1913–1992)

Janusz Powidzki urodził się 7 kwietnia 1913 r. w Poznaniu w rodzinie inteligenckiej — jego ojciec był dziennikarzem oraz znanym działaczem Stronnictwa Narodowego i „Sokoła”. Ukończył w 1933 r. Gimnazjum Św. Jana Kantego, a w następnym roku zaczął studia na Uniwersytecie Poznańskim, początkowo na wydziale prawno-ekonomicznym, szybko jednak przeniósł się na historię sztuki, prowadzoną wówczas przez znanego mediewistę prof. ks. Szczęsnego Dettloffa.

Okupację spędził, jak wielu poznańczyków, na wygnaniu — najpierw w Ostrowcu Świętokrzyskim, później, podczas Powstania w Warszawie, przeszedł też obóz w Pruszkowie, z którego udało mu się zbiec.

Janusz Powidzki

Podczas okupacji oprócz pracy zarobkowej brał udział w konspiracji jako łącznik, a także nauczał na tajnych kompletach.

Już w lutym 1945 r. znalazł się znów w Poznaniu, gdzie podjął przerwane studia, a w roku następnym obronił z bardzo dobrą oceną swą pracę magisterską — *Architektura Sebastiana Sierakowskiego na tle prądów epoki*, opublikowaną w streszczeniu w „Sprawozdaniach” Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk w 1947 r. Zaczął pracować na stanowisku zastępcy Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Poznaniu, następnie pełnił obowiązki Konserwatora Wojewódzkiego w Szczecinie, wreszcie został Konserwatorem Wojewódzkim w Lublinie oraz kierownikiem organizowanego po wojnie tamtejszego muzeum.

Przeciążony obowiązkami i zrażony miejscową sytuacją polityczną, wrócił do Poznania i zaczął pracować od 1 lutego 1950 r. w Muzeum Wielkopolskim (od 1951 r. — Muzeum Narodowym). W 1963 r. objął stanowisko kierownika Działu Rzemiosł Artystycznych; po dwóch latach został kuratorem i kierownikiem Oddziału — Muzeum Rzemiosł Artystycznych. Od 1968 r. do odejścia na emeryturę był wicedyrektorem Muzeum Narodowego w Poznaniu.

Razem z Ewą Kręglewską-Foksowicz, Eugeniuszem Linette i Anielą Sławską napisał opublikowany w 1958 r. w „Biuletynie Historii Sztuki” artykuł *Sztuka baroku w Wielkopolsce*.

Zainteresowania Janusza Powidzkiego wyrażały się w zorganizowanych wystawach — w 1964 r. był komisarzem wystawy „Rzemiosło wielkopolskie w zabytkach” w miejscowej Izbie Rzemieślniczej, w 1967 r. razem z A. Wasilkowską był autorem wystawy „Porcelana i srebra rosyjskie”, wreszcie w 1971 r. przygotował ogólnopolską wystawę „Majolika włoska XV–XVIII w. w zbiorach polskich”.

Janusz Powidzki prowadził także działalność dydaktyczną — od 1968 r. podjął wykłady z zabytkoznawstwa ceramiki na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu. Tam też wydał dwukrotnie skrypt poświęcony temu zagadnieniu. Napisał także wydaną w 1971 r. książkę pt. *Ceramika*.

Zmarł 15 stycznia 1992 r. w Poznaniu.

Zygmunt Dolczewski